

Ponořena do snění procházela May stíny, které na zem vrhaly stromy tak vysoké, že nebylo sto dohlédnout na jejich vrcholky. Zářivě zelené listy se snažily ze všech sil dosáhnout ke zlatavé kouli na nebi. Chovaly se k sobě navzájem jako sobecké děti, které chtějí mít všechno jenom sami pro sebe.

V tom se zastavila a dívala se na dům před sebou. Nově položená červená krytina na střeše zářila novotou. Skla v oknech byla tak čistá, až měl člověk pocit, že tam žádné výplně nejsou. Květiny na verandě ještě rostly a na schodech, které vedly do zadní části zahrady, bylo opřené koště.

May to místo znala, ale už dlouho u něj nebyla.

Jak se k němu blížila, stíny se protahovaly. Až nakonec zcela zmizely ve spleti tmy, která na vše padla. Dům se najednou rozzářil jako vánoční stromeček. Zevnitř se ozývaly hlasy plné zábavy. Nikdo z lidí, co uvnitř byly, nepocítoval strach nebo úzkost. Když však May přistoupila až na dohled. Vše utichlo a dům se ponořil do mrtva.

May začínala cítit zrychlující se tep.

Připadala si jako malá holka, co se ztratila v nákupním centru. Marně se rozhlíží, aby našla známou tvář nebo obchod, u kterého naposledy byla, který by jí něco říkal. Stojí u eskalátoru, zatímco se venku za velkými okny stahuje k temné bouři. Několikrát zamrká a cítí, jak se jí po tváři začínají řinout potoky slz. Je ztracená, sama a venku řádí peklo. Pak se obchodním domem začne šířit křik a pláč ztraceného mrněte.

Vize dívky v obchodním domě zmizela a May se oklepala. Pomaličku vystoupala po těch pár schodech, co vedly na zadní verandu. Minula koště a všimla si hromádky prachu hned vedle něj. První okno jejího domova měla sotva pár desítek centimetrů od sebe. Když došla ještě o něco blíže, viděla ve skle odraz sebe samé. Její dlouhé havraní vlasy jí v ten moment zakrývaly ramena a i část poprsí schovaného v černé kožené bundě, co dostala od Marka k loňským Vánocům. Černá barva se ve skle lehce zvlhčila a May zamžourala na svou kopii, která provedla to samé. Kromě jejího druhého já, byla za sklem tma. Žádná známka života. Nic.

V tom se cosi v místnosti pohnulo. Za vlnícím se odrazem se něco hýbalo. Plížilo se to pod rouškou tmy k druhé May. Dlouhé bezbarvé ruce se protáhly kolem strnulé postavy, která v reálném světě sotva dýchala. Pročísly jí vlasy, které se jen nepatrně rozhýbaly a pak zase lehce dopadly na bundu. Bytost teď stála vedle druhé May. Už měla lidské tvary. Kromě rukou, mohla May vidět i náznak hlavy, krku a útlých boků.

Zhmotněná tma, jak by to May popsala, teď stála mezi sklem a její vlastní dokonalou kopií. Ještě se o kousek připlížila. Její pohyby byly tak vyrovnané, že se snad musela vznášet ve vzduchu. Vždy se jen posunula o pár centimetrů blíže k pravé May. Ztuhla a vyčkávala.

V ten moment už May svůj odraz neviděla. Jako kdyby bytost všechno schopnost skal pohltila. Jako kdyby stála přímo před ní samotnou a ne v domě. May přestala skoro dýchat a ustoupila o krok dozadu. Viděla v záblescích měsíčního svitu odraz verandy, stromů, které byly na zahradě. Napadlo jí zvednout ruce a přesvědčit se, zda tam její druhé já ještě vůbec je, ale nebyla schopna se pohnout už ani o píd.

Ještě jednou se bytost posunula a pak zvedla svou ruku. Černočerná tma se přilepila na sklo okenní tabule a May si byla jista, že vidí jednotlivé linie dlaně. Na místech, kde ruka více do skla tlačila, se objevil její vlastní otisk a sklo kolem se zamlžilo.

Pak se pohnula jenom vlna tmy, která symbolizovala hlavu a May spatřila jen oči, které na ni hleděly. Rudé čočky zářily z bělma jako dva rubíny. Nepřirozeně se na May upnuly tak, až cítila každíčkový chloupek na jejím těle postavený nahoru. Posunula se o krok dozadu a zastavila se o dřevěné zábradlí, zatímco rudé oči na ní stále civěly.

May čekala, že to za chvíli projde skrze okno a zakousne jí to jako malého králíka, který bude její večerí. Jenže bytost tam jen stála a zírala. Funěla a okno v nepravidelných intervalech mlžila tím, co z jejích úst vycházelo.

Viděla už jen ty hypnotizující oči a pak záblesk něčeho, co mohly být zuby.

S praskáním skla se May probudila. Divoce plácla na postel vedle sebe, aniž by jí došlo, že tam leží Marek, ale neležel. Jeho část postele byla prázdná a chladná. Byla tak studená, že musel odejít už před dlouhou dobou. A May v tu chvíli cítila stejný pocit osamocení, jako ve snu s bytostí s rudýma očima, rudýma jako rubíny.

Podzimní slunce už bylo vysoko na nebi a snažilo se dosáhnout na vše pod sebou. Děti v tu chvíli byly venku. Musely ještě využít tepla, které mohlo být i poslední. Běhaly kolem prolézačky v červené barvě. Ta odrazovala zvířata v lese od zvědavé návštěvy. Na lavičce seděla dívka kolem sedmnácti let a četla nějakou tlustou bichli. Občas zvedla hlavu a okem si prohlédla hrající si děti. Když bylo vše v pořádku, zase se vrátila ke čtení. Když nebylo, sjednala rychlou nápravou pořádek podle toho, jak moc byl problém závažný – většinou šlo zlobivé dítě za trest zpět do domu pomoci při přípravě obědu či večeře, nebo si muselo sednout vedle dívky a pod tlakem si číst nějakou knihu do školy. Ani jedna z těch činností v malých dřáblicích nevyvolávala libé představy a tak byli většinou hodní.

Dívka v jednu chvíli knihu odložila a podívala se na mobilní telefon, na který si našetřila díky průběžné brigádě, kterou měla v letních měsících.

„Honzo,“ zavolala na hocha, kterému mohlo být deset dvanáct let. „Musím si vyřídit jeden telefonát. Pohlídáš ostatní?“

Kluk v otrhaných kalhotách se ušklíbl. „To bude něco stát,“ odpověděl drze.

„Bože, ty jsi ale vydři....,“ začala podrážděně a v tu chvíli se zamyslela. „Chlapče, bude mě to sice něco stát, ale ty z toho nic mít nebudeš.“

„Pak se rozluč s nějakým telefonem svému klukovi,“ kluk si nedal nic líbit.

„A ty mě Honzo poslouchej, když mi to tu pohlídáš, nepovím, že jsi ranní nevolnost jen fingoval, abys nemusel do školy.“

Kluk ztuhl, pak zrudnul a nakonec povolil. „Ty jsi ale....“

„Milá, chytrá a dokonalá,“ řekla s decentním úsměvem, nebo snad i posměškem.

„To taky,“ špitl kluk a sedl si na její místo.

Dívka vzala telefon a zmizela v zadní části zahrady, kde měla víc soukromí.

Uvnitř paní Wongová uklízela stoly v jídelně po snídani a zároveň připravovala vše tak, aby to bylo připravené pro obědy dětí, které z jistých důvodů zůstávaly doma.

Slyšela vrzání schodů a usmála se. Poznala, že se May probudila a za chvíli se objeví ve dveřích do jídelny. Rychle srovnala poslední příbory a přistavila malou židličku pro jejich nejmenšího obyvatele. Otočila se a prošla dveřmi do hlavní haly. Cestou si sundala pracovní zástěru a lehce si rukou uhladila vlasy střižené na mikádo. Když se objevila v hale, May právě scházela posledních pár schodů.

„Dobré ráno, mé dítě,“ řekla máma a mírně se usmála. Tvářila se, jako kdyby se nic nedělo.

„Dobré ráno, mami. Neviděla jsi někde Marka,“ zeptala se hned. Na co s čekáním. To je pro jiné lidi. „Probudila jsem se a vedle mě jsem ho nenašla.“

„Tvůj přítel,“ zopakovala máma a pak se dlouze zamyslela.

„Kde je? Potřebuji to vědět,“ naléhala May.

„Odjel prvním ranním vlakem do Prahy,“ řekla trošičku provinile a zároveň tajemně.

May otevřela ústa, až jí málem čelist vypadla z pantů. Zalapala po dechu a stále nevěřičně zírala na mámu, která se najednou tvářila klidně a jako by nic. „Do Prahy? Ale proč...proč....“ Ze zmateného hlasu přešla během chvíličky do útočného. „Proč odjel a nechal mě tu?“

„To mi neřekl. Jen se se mnou ráno rozloučil. Poděkoval mi za vše a pak odešel.“

„To by mi neudělal.“

„Ale udělal. Právě dnes,“ řekla stále mírným hlasem paní Wongová.

„Nehraj si se mnou, mami,“ řekla vztekle May. „Marku,“ zařvala hlasitě do domu, až se její hlas nesl všemi směry.

„Říkám ti, že tu není. Odjel prvním vlakem.“

„Mami... nech toho. Kde je?“

„V Praze. Nechal ti dopis. Na stole ve společenské místnosti,“ řekla se stoickým klidem máma. „Jdu teď na zahradu. Než odjedeš, přijď se se mnou rozloučit. Budu ti za to vděčná. I Marek to udělal,“ dokončila diskuzi máma a vyšla z domu ven.

„Bože,“ sykla zlostně May a jako raketa před vystřelením do kosmu zamířila do místnosti s krbem, kde včera večer luštily záhadu fotografií.

Tam, na stole, který byl uklizený a čistý, stála malá obálka, opřena o vázičku s kusem umělé kytky, která kvetla všechny čtyři období.

Ihned se pro dopis natáhla a četla slovo od slova. Pak se podívala před sebe. Viděla mámu, jak prochází před okny, verandou až do její zadní části, ale najednou se zastavila. Otočila se přesně v místě, aby na sebe ty dvě viděly. Ťukla do okna, které se lehce otevřelo směrem dovnitř, a dívala se na ní.

„Co se děje, miláčku,“ řekla vlídně.

„On...On odjel.“

„Vždyť jsem ti to říkala.“

„Odjel do Prahy.“

„Miláčku, je to jen Praha. Neodjel třeba do Pekingu.“

„Odjel beze mě. Chce...“ Polkla.

„Co chce?“

„Chce, abych tady zůstala, abych tady prý něco našla, ale není si vůbec jistý, jestli to tu je.“

„A co je na tom strašného?“

„Mám pocit, že mě tím posunul na kolej, po níž vlak už nikdy neprojede.“

„Ale jdi ty. Proč by to dělal. Má tě rád.“

„O to je to horší,“ dodala a pak položila dopis na stůl. „Nechal mě tu, abych mu nepřekážela,“ zašeptala a smutně se posadila na kraj gauče. Dívala se na dopis a přemýšlela. Nemohla říci mámě pravdu. Pravdu o tom, co v dopise opravdu bylo.

Moje lásko jediná,

Je těžké to psát, ale vím, že to pochopíš. Během noci jsem na něco přišel. Zdá se, že můj otec měl stejnou schopnost jako já. A bylo jich víc. Něco mi říká, že musím najít i ty ostatní. Víím, že to, oč tě teď žádám, bude těžké, ale, prosím, snaž se to pochopit.

Odjíždím do Prahy a chci, abys TADY zůstala. Pokud vše vyjde, jak má, dám ti vědět, že už můžeš přijet, ale teď zůstaň u rodičů. Budeš tam ve větším bezpečí.

Miluji Ti, Marek

"Fajn, jeď si, ale já tady rozhodně nezůstanu,“ řekla potichu May a dívala se ztuhlým pohledem před sebe. V jejím hlase bylo slyšet něco víc. Něco jiného se zase ozvalo.

TEMNÁ PRAHA

DÍL 8.

Propojeni

Marek, Pondělí 29. 9. 2014

Odjet ze Slunečního domu bez rozloučení bylo pro Marka těžké. Alespoň že jí napsal ten dopis. I když... I když by i tak mohla být našťavaná. V tu chvíli doufal, že zapracuje empatická část její duše. Měl si to víc rozmyslet, ale co mohl dělat. S tím, co poodkryl z poslední fotky a pak ještě té, kde odhalil, že jeho otec se párkrát ocitl ve Slunečním domě. Vše bylo jen o náhodě.

Kdyby si nechtěl prohlédnout tu rozmazanou fotku, nikdy by nepřišel na to podivné spojení mezi Marsdenem, Robertem Kárným, tou právničkou Kasandrou Štědrá a Markem, který se pak objevil na fotce právě s Kasandrou a Marikou z roku 2010, datováno odhadem dva týdny před smrtí jeho otce. Byl to ten samý muž, kterého viděl ve své vizi. Prý uhořel. Teď už si tím nebyl jistý. Vnitřní hlas křičel něco zcela jiného. Něco šilenějšího.

A pak to, co řekl Marsden, když mu podával fotky. Prostě šílené.

A proto musel odjet do Prahy. Musel na to přijít. Měl přitom pocit, že by ho May zdržovala. A tak jí napsal dopis a odjel.

Cestou vlakem si do malého sešitu, který si „vypůjčil“ ve slunečním domě, začal psát poznámky, které by mu pomohly.

Robert Kárný, umřel v roce 2000, Markův otec v roce 2010. Marek musel najít Kasandru Štědrá, právničku, co pomohla Wongovým v získání malé Evy i Mariky do jejich dětského domova. Musel najít Marsdena, který už by měl být podle všeho mrtvý. Musel tak najít alespoň důkaz, že tomu tak je. A potom... koho to měl najít?

Začínalo to být moc složité a on ani nevěděl proč.

Ona, zapsal si do sešitu s velkým otazníkem. Pak si dal vedle sebe May a Mariku a od nich dál napsal jméno Eva. Spojil je kruhem a dopsal Nádoba Mrtvých. Šipkami naznačil přechod Mariky do May. Zbytek si nepamatoval.

V tu chvíli se zadíval na třetí jméno. O ní věděl jen to, co mu řekla May. Eva byla podle všeho chytrá a krásná. Blondýna. Sen každého kluka, ale Marek měl oči jen pro svou asijskou krásku.

Kdo je Eva Kárná. Otazník. Pak se podíval o pár řádek výše. Udělal šipku mezi Evou a jejím otcem.

Vzpomněl si na rozhovor ve své vizi. A dopsal si k Evě jen jedno slovo – **schopnost?** Začínal se dívat na chaotickou spleť slov, otazníků a šipek.

Budu potřebovat tabuli, napadlo ho. V jeho zamyšlení si ani nevšiml, že už je Praze mnohem blíže.

Eva, 27. 9. 2014, Pod Pražským Hradem

Držela v ruce knihu, která byla o něco větší než její deník, co měla, když byla ve Slunečním Domě. Ještě teď ho snad měla někde doma. Kniha jí nepatrně zahřívala ruce. Eva nemohla říci, jak by to popsala, ale cítila se dobře. Jako kdyby jí to teplo dodávalo pocit klidu a bezpečí. Na deskách knihy, které byly tvrdé a potažené kůží, byl vyryt symbol, který už jednou viděla. Ve své vizi, co měla, co jí sem dovedla. Teď ho viděla na vlastní oči. Přejela po něm bříšky prstů a cítila každíčkou rýhu, každý pečlivý tah ostrého nástroje, který symbol vytvořil.

Konečně knihu otevřela a záře, co ji zpočátku oslnila, jako by přišla přímo ze slunce. Pak se rozplynula a Eva spatřila stranu celou popsanou drobným písmem. Zprvu se zdálo, že jsou to jen nesmyslné věty, v naprosto odlišném jazyce, ale po chvíli už se v nich Eva vyznala. Slova jakoby se před jejíma očima měnila. Písmena se postupně přesouvala, až nakonec mohla Eva přečíst i poslední slůvko.

Začínalo to skoro jako pohádka.

Kdysi dávno, v zemi tak odlehlé, že si ji už nikdo nepamatuje, se město veliké rozléhalo od konce údolí, kde moře bylo, až po úpatí vysoké hory, které se Vrch říkalo. Žili tam lidé jako ty nebo já. Měli své životy a nade všechno jim svatě byla Studna, co v centru postavena byla. Ta jim dávala vodu a něco, co jim pomáhalo v tom, aby jejich město vzkvétalo. Dokud voda tekla, město rostlo a žilo do krásy, avšak

přišlo období, kdy se městu nedařilo a vody bylo ve Studni málo. I hledali pomoc. Jejich modlitby byly vyslány směrem k nebi, kde Bůh spočíval, a na vše z výše hleděl. Jiné byly dolů seslány, aby Pán Temnot udeřil a chmury svými čáry zastrašil. Jiné do skal na východ pro hbité průkopníky moderního světa, aby Studnu opravili, či našli příčinu neduhů. Avšak ani jeden z nich jim nechtěl pomoci. Pro Boha byli příliš hříšní, pro Pána Temnot příliš čistí a průkopníci se jim jen vysmáli. Chtěli za svou práci odměnu, kterou jim ale město vydat nemohlo.

A tak jim zbyla jen jediná možnost. Vyslat někoho tam, kde problém vznikl. A tak vyslali šest vyvolených do hloubi Studny, kde by odpovědi našli a městu pomohli.

Strážili Studnu jako nikdy předtím. Bránili své hradby před příchodem Pána Temnot, který posílal na město démony a zrůdy pekel, bránili město před Bohem, který je chtěl za jejich hříchy očistit skrze ohně a velkou vodu a bránili město i před nájezdy lidí, kteří bažili po hmotných statcích a nadvládě nad městem.

Uplynulo několik týdnů a poslové se dosud nevrátili. Město už bylo téměř zahubeno, zničeno, vytopeno. Mnoho lidí bylo zabito, zmrzačeno, zotročeno. Už téměř nezbyl nikdo, kdo by v jejich návrat věřil. Avšak alespoň jeden z nich zůstal. Jmenoval se Sergio a u studny strážil každý den.

Až jednou, v jeden další pochmurný den, stejný jako všechny ostatní, se cosi změnilo. Někdo volal o pomoc. Hlas se nesl vzduchem jako máchání křídel bílé holubice. Když Sergio vstal, a probral se ze svého polospánku, došlo mu, že hlas vychází právě ze studny. Podíval se do hlubin šera a hlas byl blíže.

„Prosíme, pomozte nám. Potřebujeme lano,“ ozvalo se ze dna studny. Sergio nelenil a hodil jim lano, které měl připravené pro případ nouze. Záhy už pomáhal na svět šesti zapomenutým lidem. Všech šest bylo potlučených. Jejich šaty byly potrhané a špinavé. Jejich kůže zapáchala a v očích jim Sergio dokázal číst jen bolest.

„Co jste našli,“ vykoktal ze sebe Sergio.

„Jak je na tom město,“ sykl ten, který měl být jejich vůdce.

Sergio byl zmaten, než mu došlo, na co se ptá. „Je skoro zničené. Někteří lidé byli uneseni a jiní zemřeli při požárech. Od jihu se na nás před týdnem valila horda zrůd, které jsme nikdy předtím neviděli. Už jsme mysleli, že vás něco zahubilo.“

„Mlč! Prosím, teď mlč!“

Sergio na ta slova ztichl a cítil se podrážděný, ale brzy pochopil. Pět z nich se postavilo do podivného uskupení a každý z nich vytáhl z jejich batohů, co měli sebou, svíčku. Ten šestý měl také svou vlastní. Byla zlatá a delší než všech ostatních. Ten se postavil mezi ně a pak, každý z nich, svíčku zapálili. Ten uprostřed byl poslední, co svíčku zapálil.

Něco si pro sebe mumlaly a pak se plameny svíček zvětšily a dosahovaly tak vysoko, že se málem v očích Sergia dotýkaly nebes. V ten moment vše ztichlo. Pětice pak položila svíčku na místo, kde stáli a ustoupili. Šestý, uprostřed, svou svíčku držel ještě o něco déle a pak řekl jen: „Temnota budiž v našich rukou!“ Pak svíčka zhasla a on se zhroutil k zemi.

„Co se právě stalo,“ zeptal se Sergio stále ohromený tím, co viděl.

„To je naše daň za to, co přijde teď,“ odpověděl vůdce.

„Co má přijít?“

Jeho slova se v tu chvíli už jen linula vzduchem, když se to stalo. První z těch, co přišel, se otočil a z jeho úst vyšlo jen: „Ve jménu duše!“ a sesunul se k zemi. Jeho svíčka zhasla. Druhá, žena na sklonku dospělosti, vyřkla: „Ve jménu Zraku!“ a i ona se sesunula k zemi. Třetí řekl: „Ve jménu Srdce!“ následován „Ve jménu těla. Až nakonec zůstal jen jejich vůdce.

„Co se děje,“ vyjekl Sergio a ztuhle se díval na nehybná těla.

„To je naše oběť, kterou dáme světu pod námi za to, že nás bude po určitý čas chránit.“

„Co? Jaký čas, jaký město?“

„Vše zapiš pro další generace. Musíš najít šest lidí, kteří budou hlídat, aby dar zůstal, kde má. Musíš je vést, aby udělali přesně to, co mají, až nadejde čas obnovy.“ V tom ztuhl. Zadával se do bledých očí Sergiových a pak jako stroj řekl poslední větu: „Ve jménu Myšlenek!“ a i on se sesunul k zemi. Jeho svíčka pohana a Sergio sotva dýchal.

„Bože, co se to...“ Byl jako omámený. Vše se stalo tak rychle, že s tím nemohl nic udělat. Jenže než si to mohl v hlavě přebrat, cosi se změnilo. Skrze mraky začalo svítit slunce, jehož paprsky pomalu smetly šest těl z povrchu země. Jediné, co po nich zůstalo, bylo šest svíček a jedna věc zabalená v kůži. Kniha. Nesla symbol, který Sergio nikdy v životě neviděl. Připomínalo mu to modlitební symbol, ale nedokázal ho pospat. Když ji otevřel, byla prázdná.

Sergio vše uschoval a to, co se stalo, si nechal pro sebe. Během prvních dnů vše sepsal do knihy, co našel u těl jejich zachránců a to celé pečlivě uschoval.

Časem se ukázalo, že podivný obřad, který těch šest provedlo, aktivoval ochranu jak před peklem, tak před zlobou Boží, tak nájezdníky. Nikdo víc už městu nedokázal ublížit a město rostlo do krásy a majestátnosti. Jednou za mnoho let se městu vedlo hůř, ale problém se vždy podařilo vyřešit, jako kdyby to byla jen moucha na stole.

Jen jeden z nich věděl pravdu. On a jeho šest vybraných lidí, kterým od teď stačilo aktivovat svíčky, které pomaličku dohořivali, a obrana města byla zase aktivní. I to Sergio sepsal a po mnoha letech z města zmizel nechávajíc pro své svěřence základní informace.

Eva sebou trhla. Už četla tak dlouho, že jí kniha málem vypadla z rukou. Musela si sednout. Začínala se rozhlížet po okolí, ale kromě prachu a díry ve zdi tu nebylo nic, co by alespoň vzdáleně mohlo sloužit jako něco k sezení.

Nakonec si sedla na zem a půdu si pod sebou snažila upravit vrtěním svého pozadí. Opět otevřela knihu. Tentokrát na jiné straně.

Pro začátek je nutné si zapamatovat jen toto: Vždy potřebujete šest lidí, kteří mohou provést rituál Obnovy. Potřebujete najít místo, které dokáže pojmout energii, kterou máte v sobě už od chvíle, kdy jste se narodili. Pokud ji nemáte, nemáte možnost provést rituál OBNOVY.

Jak poznáte, že máte základní schopnosti:

- 1. Vidíte, co jiní nevidí: Většinou jde o něco přírodního – Vlny větru, který Vám čechrá vlasy. Vůni oceánu, i když je několik desítek kilometrů daleko. Květy stromů, které ve skutečnosti vůbec nekvetou, nebo není pravý čas na to, aby kvetly. Jasně zelená tráva na podzim. Mezi tyto patří i snadnější komunikace se zvířaty. Přijde Vám, že Vám Váš miláček rozumí o něco víc? Pak to není náhoda. Tyto schopnosti mohou mít mnozí lidé okolo vás. Jde o první stupeň. Nebojte se, nemusíte mít všechny tyto schopnosti.*
- 2. Když vnímáte přítomnost jiných lidí: Jde o pocit, kdy Vám přijde, že se na Vás někdo dívá, myslí na Vás, i když s Vámi není. Jde o poměrně rozšířeno věc.*
- 3. Vnímáte nadpřirozené věci: Duchy mrtvých lidí*
- 4. Vidíte nadpřirozeno: duchy mrtvých lidí, zvířat ale i rostlin*
- 5. Vnímáte přímý dotyk energie*
- 6. Vidíte toky energie.*
- 7. Máte určitou schopnost, která vás na 100% odlišuje od ostatních (viz. dále)*

Čím více toho máte, tím blíže jste k tomu, abyste se stali těmi, co mohou převzít otěže v soudu světa. Je docela možné, že se mnoho schopností aktivuje najednou a až po setkání s vybranými lidmi, co vytvoří mezi sebou spojení vhodné pro rituál OBNOVY.

Když už máte vybranou skupinu osob, můžete provést rituál OBNOVY

Eva nalistovala na další stránku.

Obdaření lidé jsou jedinci, kteří buď byli vybráni někým, kdo už obdařeným je, nebo jsou jejich genetickým pokračováním, většinou jejich děti.

Jak je najít? Podle jejich schopností uvedených dříve v sekci „Základní schopnosti“ a to v bodě číslo 7. Blíže rozepsané vlastnosti jednotlivců tzv. Šestky.

1. **Duše** – člověk, který jde do pentagramu OBNOVY přes duši, má schopnost vcítit se do jiných skrze určitý předmět, který odráží minulost.
2. **Zrak** – člověk, který jde do pentagramu OBNOVY přes zrak, vidí do budoucnosti. Kromě toho má sebou pomocníka, který mu pomůže odhalit, zda je to vize nebo ne.
3. **Tělo** – do pentagramu OBNOVY přes tělo dává jedinci možnost v jistou chvíli oddálit svou vlastní smrt a podvést tak smrt. Může se i stát, že jiná osoba se může sama obětovat, aby mu dala život. Tak si tento člověk projde nucenou výměnou soudů.
4. **Srdce** – Člověk, co do OBNOVY vstupuje srdcem, dokáže své srdce přenést kamkoli si jen vzpomene. Časté opouštění svého těla má za následek dlouhý až nekonečný spánek. To se může projevit i před samotnou aktivací schopností.
5. **Mysl** – Člověk, co do OBNOVY vstupuje přes mysl, je racionálně smýšlející jedinec. Jako jediný si dokáže udržet nohy na zemi. Dokáže poznat lež od polopravdy či pravdy. Jako jediný ale nemá žádné mystické schopnosti.
6. **Klíč** – jedná se o šestého člena týmu rituálu OBNOVY. On sám udává ve finále rytmus rituálu. Začíná ho a může ho i předčasně ukončit. (viz. Dále) Má schopnost vidět temnotu a odrazit ji.

Jak to Eva dočetla, ztuhla. Viděla se v tom. Byla Zrakem nebo bláznem. I ten pomocník by seděl. Malá můra, co jí vždy přišla na „pomoc“. Najednou jí to došlo. Proč sem vlastně šla? Proč se nechala vést těmi blbými nápovědami až sem. Postavila se a začala se rozhlížet. Z jedné strany sem spadla. A protože viděla jen suť, nemohla počítat se stejnou cestou zpět.

Před ní byla částečně rozbořená zeď. A jak přistoupila blíže, zdálo se, že za ní je chodba. Chodba, která ji povede kamsi do hloubky, do katakomb pod Hradem. I když, katakomby byly v tuhle chvíli nad ní.

Kousla se do rtu a knihu schovala do své malé tašky. Pak se naposledy rozhlédla a pomaličku se přesunula do temné chodby za zdí, která před chvílí hlídala tajemství knihy.

Marek, 29. 9. 2014, Praha, Hlavní nádraží

Vystoupil z vlaku a vyšel z hlavní budovy nádraží ven, kde se u parku zastavil, a začal přemýšlet, co dál. Bylo hned jasné, že první věc, co musí udělat, je najít tu právničku. Kde by se mohl dozvědět víc? Musel k internetu a pro lepší rozmach nemohl použít telefon.

Rychle si vybavil, že na samotném nádraží před měsícem otevřely internetovou kavárnu. Ta mu teď bude muset postačit. Bylo zbytečné, aby se hnal domů.

Netrvalo to dlouho a už seděl u počítače, který sice neměl nejnovější prohlížeč, ale Magic by ho teď zpomaloval. Na dotaz slečny za kasou/barem, zda bude chtít provést rychlý upgrade, řekl, že ho nepotřebuje. Objednal si nealkoholické pivo a zamířil ke stolečku číslo deset.

Vyhledávač už chroustal data o Kasandře Štědré, když se před ním objevilo vychlazené pivo bez alkoholu. Poslední zmínka byla z roku 2013. Nikde ani čárky o tom, zda ještě žije, nebo zda už je na druhé straně. Místo bydliště: Pankrác, poslední známé pracoviště: LawHouse Green&Stoklasa, Václavské Náměstí.

Podle informací z jejich webových stránek stále existovali, ale žádná zmínka o právníce Štědré. Zapsal si adresu do zápisníku a ještě chvíli se zdržel. Musel zkontrolovat email. Zalogoval se a v tu chvíli se na liště otevřeného okna objevil vzkaz: Od Náměsíčníka.

Zamrkal a otevřel ho.

Náměsíčník: Jdi tam hned a na nic nečekej.

Marek (Pod jménem uživatel 254): Kdo jsi?

Náměsíčník: To není důležité. Prostě jdi do té firmy a pak musíš pospíchat.

Marek: Proč bych tě měl poslouchat, když nevím, kdo jsi?

Náměsíčník: Ty to sice nevíš, ale já vím, že hledáš odpovědi na otázky, na které se odpovědi jen tak nehledají. Víم moc dobře, že May včera hledala informace o Slunečním domě. Víم, že jste na stopě Stuarta Marsdena a víم, že hledáš odpovědi na to, co spojuje Mariku se Slunečním domem. Tedy kromě toho, že je nejlepší kamarádkou May a Evy.

Marek: Kde ses to dozvěděl? Jsi snad hacker?

Náměsíčník: Možná jsem možná ne. Tak už padej!

Pak se odpojil a nechal Marka strnule zírat na pracovní plochu monitoru. Ten na malou chvíli sledoval, jak kapka vody stéká po skle, v němž měl nalité pivo. Jako kdyby se celý svět zastavil. „Potřebuji radu,“ zašeptal.

„Jestli máte s něčím problém, tak si vyprázdněte hlavu a na chvíli na nic nemyslete,“ řekla dívka, co mu prodala pivo a pár minut na netu.

„Co?“

„Alespoň mě to občas pomáhá. Dáte si ještě jedno.“

„Co?“

„Pivo. Myslím, jestli si dáte ještě jedno pivo?“

„Ne. Už bych asi... měl jít,“ řekl nejistě Marek. „Díky....Co jste to říkala o té radě?“

„Zastavte se. Nadechněte se. Vyprázdněte mysl. A pak ... A pak si představte květy růže. Jak rostou. Pomalu ale přesto intenzivně. Představte si, že rostou v zimě. Občas mám takový pocit, jako kdyby stromy kvetly i v zimě. Asi jsem blázen.“ Zasnula se. Představila si růže v zimě kvetoucí a cítila jejich vůni, jako kdyby byly přímo před ní.

„A co dál,“ zeptal se Marek.

Vrátila se zpět nohama na zem. „Pak, až budete mít ten pocit úplné volnosti, otevřete oči. Problém se sám vyřeší. Bude to 30 korun. Za to pivo.“

Usmála se a on jí dal padesát. Pak odešel a po pár metrech se zastavil. Stál před parkem u Hlavního Nádraží. Na lavičkách sedělo kromě pár cizinců i několik skupin bezdomovců.

Zavřel oči a vyprázdnil svou mysl. Nic kolem něj nebylo. Jen on sám. A pak si představil růže, jak mu poradila dívka z internetové kavárny, na zahradě. Pak zmizela zahrada a zbyly jen růže. A pak už jen cítil jejich vůni a vzduch se zaplnil nejrůznější vůní přes růže, fialky, citrusy, mátu, hřebíček, levanduli a vůni moře. To vše zaplnilo jeho mysl. Když otevřel oči, spatřil rozkvetlou zahradu, která zářila životem.

Po chvíli vše ochladlo a on stál před skupinou osamělých lidí, jejichž problémy nechtěl znát.

Další krok bylo odhalení pravdy o Kasandře Štědré.

May, 29. 9. 2014, Sluneční Dům

Rázným krokem šla schod za schodem nahoru do pokoje, kde přespávali, ona a Marek. Tam rychle sbalila všechny věci, co sebou měli, ona a Marek, a vrátila se zpět do přízemí. Zamířila do privátní části, kde našla svou mámu, jak připravuje rozpis věcí, co nakoupit.

„Miláčku, ty už odcházíš,“ zeptala se citlivě. May zprvu ztuhla, ale pak se usmála: „Musím za ním. Navíc, co bych tady měla dělat. Budu jenom překážet. Navíc.... Mám ještě pár věcí, které musím dát dohromady ohledně školy.“

„Jeden den by to mohlo počkat,“ odpověděla máma s jistou naléhavostí v hlase.

„Promiň mami. Mám tě ráda, ale opravdu se budu muset vrátit do Prahy. Navíc. Odjel, aniž by se řádně rozloučil. To mu nesmí projít.“

Máma se decentně usmála. Pochopila, o co May jde. „Buď na něj hodná, má tě rád. Myslel to dobře,“ řekla, když se s May loučila.

„Pozdravuj ode mě tátu,“ zašeptala a pak zamířila do vesnice. Na tváři měla celou cestu bezduchý výraz, který vypovídal o jediném – nebyla ve své kůži. Přemýšlela nade vším a nad ničím. Znova si snažila vybavit předešlou noc. Marek musel mezi řádky přečíst něco, co jí neřekl. Musel se určitě v noci vrátit do společenské místnosti a pokračovat v pátrání. Najednou se zastavila. Zůstala stát na prašné cestě. Viděla před sebou první střechy domů. Věděla, že vesnice je za humny. Stačilo jen udělat těch pár kroků, ale něco ji zastavilo. Otočila se a zamířila do lesa, který se táhl nalevo od cesty.

I přesto, že se o něj někdo musel starat, vypadal zanedbaně. Nikde žádná cesta, která by ukazovala směr. Na zemi byly jen keřovité rostliny jako borůvky. Divoká tráva prorůstala miniaturním pralesem do skoro jednoho metru a vše vytvářelo druhou vrstvu – neprodyšnou, hranici mezi naším světem plným slunce a tím, který byl pod ní – temný, suchý a zároveň záhadný.

Když se brodila skrze tuto přírodní bariéru, ani nedávala najevo, že jí ostny, které některé rostliny měly, bodaly do nohou. Jako bez sebe šla dál do hlubin neznáma. Slunce postupně ubývalo, jak les houstl. Stromy zde už rostly bez jakéhokoli omezení. Některé z nich oslabeně umíraly pod náporem silnějších jedinců. Těch, co se dokázaly prorvat ke slunci a čerpat z něj sílu.

Pak se May zastavila. Nadohled byl krmelec. Nebylo na něm nic zvláštního. Několik klád přitlučených hřebíky k sobě, střecha z korodujícího kovu natřená na zeleno, aby neděsila zvěř. Byl prázdný a na první pohled bylo jasné, že už tady dlouho nikdo nebyl. Nikde v okolí nebyla sůl, kterou by zvířata mohla olizovat. Ve střeše zelo několik děr.

Došla až k němu a začala si ho prohlížet. Obcházela ho a pozorovala každíčký kousek. Pak se zastavila u paty jednoho z kůlů a klekla si na prochladlou zem. Její hubené prstíky se vnořily do hlíny a začala kolem kůlu hrabat. Mayiny oči těkaly nervózně sem a tam. Pak se zastavily a rozzářily se. Malé plamínky tancovaly v těch tmavých očích, jako kdyby právě nastalo období Vánoc.

A May byla ta, která dostala největší dárek ze všech.

Eva, 28. 9. 2014, Pod Pražským Hradem

Světlo vycházející z místnosti, kde knihu našla, postupně sláblo, až se zcela vytratilo. Eva se tak ponořila do tmy, která byla načichlá vůní vysušené hlíny a kamenného chladu. Připomínalo jí to návštěvu středověkých hradů, kterých bylo na území Čech nespočet. Průvodkyně jim vždy pověděla nějaké to tajemství tehdejších lidí, jak se zahřívali, co všechno používali k tomu, aby jejich bydlení bylo o něco lepší. Netušila proč, ale druhá věc, která se jí vybavila, byl film Roňa, dcera loupežníka. Při představě, že tu budou harpyje, co jí vyklovou oči, až na jejich místech zbydou jen prázdné důlky plné nicoty, se prudce zachvěla.

První věc, co v té tmě mohla udělat, bylo najít světlo. Vytáhla mobilní telefon a aktivovala baterku. Přitom se podívala na ikonku signalizující nabití mobilního přístroje. 70% bylo uspokojivé číslo. I tak raději zavřela programy, které v tu chvíli nemusela potřebovat, aby dala baterce více prostoru.

Natáhla ruku s telefonem před sebe a ozářila dlouhou chodbu, která neměla konce. Otočila se a zjistila, že za ní je sotva pár metrů a pak chodba končila závalem.

Bylo jasné, kterým směrem se bude muset vydat. Posvítla na zem. Před dávnými věky musela být asi zcela rovná, protože rohy samotné cesty doposud nesly známky preciznosti. Působily na ni

stejně, jako zeď v kobce s knihou, do níž se propadla. Zub času však pracoval bez přestávky a tak byla cesta plná výmolů a jiných nerovností, které Evě jen lehce znepríjemní čas, který tu bude muset strávit.

Už dál nepřemýšlela nad tím, kdo a proč tuhle cestu vybudoval. I bez toho měla ve své mysli přímo katastrofický scénář obsahující záhadné město, obětování několika lidských životů – Bůh ví proč; a pak stále ta otázka: Proč tady vlastně je. Byl by luxus přidat do toho ještě středověké stavitele tamních chodeb.

Mobil před sebou a vyrazila dál do hlubin něčeho, co z dálky a výšky působilo skoro jako jednoduché bludiště s mnoha odbočkami, které ale ve většině případů postihl stejný osud, jako hlavní cesta od vstupu sem – zával.

Musela chodit hodiny a hodiny. Svítala si před sebou baterkou z mobilu, která se teď držela na 55 procentech. Vzduch byl stále ještě dýchatelný, ale čím dál se vzdalovala od začátku své cesty, tím tu byla větší zima. A konec stále nikde.

Po neurčitě dlouhé chvíli se zastavila. Viděla před sebou rozcestí, jehož oba dva směry neutrpěly poškození sesuvem či závalem. Jedna chodba vedla doleva a druhá rovně. Udělala několik kroků doleva a změnila charakter světla. Zářivý proud sice osvětlil více prostoru, ale Evě nepomohl. I tak dokázala pozvat, že nalevo je cesta schůdná.

Když se vrátila a postup zopakovala v chodbě, co vedla rovně, dál stejným směrem, viděla v dálce cosi jako dveře. Kužel světla dopadal na jejich horní část, jako kdyby se cesta od křižovatky trošku klonila dolů. Musela jít do větší hloubky.

Kam teď, napadlo Evu a nakonec si na to hodila mincí. Orel doleva, panna rovně. Mince vzlétla nahoru a po stropě prolétly stíny, které vytvářelo světlo z mobilu. Okřídlené táhlé čáry připomínající dračí ocasy kombinované s lidskou zmutovanou postavou, co připomínala chobotnici se čtyřma chapadly, zmizely, když mince spadla na zem – panna.

„Tak fajn. Jde se ke dveřím,“ sykla trošku našťavaně Eva a namířila proud světla do pokračování chodby. Dveře se rychle přiblížily. Cesta se s naprostou jistotou klonila dolů. Jak Evino tělo v náporu gravitace zrychlovalo, přestala se Eva hlídat a šla o to rychleji. Noha mýjela nohu a v kuželu světla se vířil prach. Dveře byly blíž a blíž a pak se Eva prudce zastavila.

Černá díra ji chtěla spolknout jako hladové dítě lžící nutelly. Její samotné dno bylo až za hranicí viditelné temnoty a stíny kořenů, které se táhly po ozářených dveřích, vypadaly jako spleť růží s nepočítatelným množstvím trnů.

Eva upustila mobil na zem a na chvíli bylo všude naprosté temno. Levou rukou se prudce chytla stěny. Zaryla prsty do tvrdé skály tak, až cítila, jak se jí několik nehtů zlomilo pod nápoem kamene a kůže těsně pod nehtovým lůžkem na prostředníčku a ukazováčku se při střetu ze zdí odřela natolik, že Eva cítila teplo krve na několika prstech. Druhou rukou, ta co upustila mobil na zem, zavadila o kořen trčící z druhé strany tunely a pevně ho sevřela v dlaní zvlhlé zvýšeným adrenalinem. První ruka však pod nápoem náhlé bolesti povolila a dívka se na kořenu zhoupala na stranu. Pod jejíma nohama se drolila zem a padající kusy zeminy a kamení mizely hluboko v útrokách obří lidožravé pasti. Ihned se natáhla i druhou rukou a pevně sevřela kořen v dlaních. Odřeniny na prstech prudce narazily na stěnu a prohnaly Eviným tělem další vlnu bolesti, na kterou nebyla připravená.

Přežila jsi skoro vlastní smrt. Nějaká odřená kůže na prstech tě přeci nedostane, řekla si pro sebe. Kousla se při tom lehce do jazyku, aby pálivou bolest na prstech překonala. V tu chvíli pocítila, jak jí kořen začíná unikat, jak se jí začínají potit ruce a ona pomaličku sjíždí. Dál a hlouběji. Musela rychle najít opěrný bod pro nohy, aby našla ztracenou stabilitu. Jedna noha našla oporu ve výklenku, který se zdál být alespoň v tu chvíli stabilní. Opřela se do ní a povytáhla se.

Uvědomila si, že začíná v temnu lépe vidět a dokáže rozeznat obrysy. Spatřila něco, co se kymácelo před ní. Blíže k výlezu zpět do tunelu, z něž vypadla. Další kořen, kterého by se možná mohla chytnout. Připomínal nataženou ruku.

Opět se zapřela nohou o výklenek a trošku uvolnila tlak na kořen, kterého se držela. Uvolnila sevření pravé ruky, kterou se pak snažila natáhnout k druhému kořeni. Levá ruka naopak kořen sevřela o to víc. Bolest se opět ozvala, jak Eva změnila těžiště, ale na to už dívka byla připravená. Teď už jí nemohla zaskočit.

Pravou rukou se rychle chytla druhého kořene a v tom Eva vycítila, že dalším, pevnějším, tahem kořen vytáhne ze zdi. Povolila sevření a pak se znovu zapřela. *Muselo to být rychlé. Jako Kočičí žena*, napadlo ji. Chytla se kořene a prudce se vytáhla nahoru. Slyšela křupnutí a zavřela přitom oči. Vše bylo tak rychlé, že nestihla skoro nic udělat. Zvířený prach si neklidně poletoval ve vzduchu a nechtěl se uklidit. Ležela na kraji tunelu a mohutně oddechovala. Nohy měla ještě z části v díře, ale většinou těla byla už v bezpečí. V ruce svírala kořen, který jí skoro jako zázrakem zachránil život.

Po chvíli, když si prach sedl zase na své místo, se otočila a dívala se před sebe. Došlo jí, že nepotřebuje světlo. Vidí dveře ve slabé záři světla, které sem dopadalo z vrchu. Díra patrně musela vést ze shora až dolů kamsi pod úroveň samotných dveří.

K čemu by mohly být v těchto místech dveře? Na místě, o kterém nikdo neví. Kam asi vedly? Eva měla plnou hlavu myšlenek, na něž si sama odpovédět nedokázala.

Zvedla mobil ze země a schovala ho do kapsy. Pak se oklepala a svůj pohled upnula právě na dveře.

Byly z masivu dřeva. To viděla na první pohled. Žádná rychlá, levná práce. Stejně jako zeď a rohy v chodbě – i dveře nesly stejné znaky poctivé práce. Obruby, kování a klika byly z černého lesklého materiálu, který připomínal kov, ale Eva nedokázala pozvat, jaký. Dřevo samotné neslo drobné známky poškození, ale všechny kovové části na dveřích zářily novotou, jako kdyby je sem někdo dodal nedávno. Na obou křídlech byly vyryty ornamenty připomínající vlny v moři. Ty byly doplněny dalšími rytinami divných symbolů a dalších zmateně vyhlížejících klikyháků. Na rozdíl od vlnek, měly tyto symboly nádech rudé barvy – připomínaly doruda rozpálené dřevo.

Když se na ně Eva zadívala, rozzářily se ještě o něco víc. V tu chvíli v nich viděla symboly vody, ohně, země a vzduchu propojeny dohromady v šílené mistrovské dílo.

Ustoupila dozadu a symboly pohasly. Dveře se zahalily do hávu pološera a Eva cítila prach, který sice už dávno klesl k zemi, ale jeho vůně ještě ve vzduchu visela. Pravou rukou si mnula prsty druhé ruky a cítila místa, která měla sedřená do krve.

Nakonec vytáhla svou moderní baterku a posvítila si na ni. Prostředníček a ukazováček - oba měli sedřenou kůži do krve. Oba společně s prsteníčkem měli přelomené nehty, jak se prsty zaryla do stěny chodby.

Posadila se na studenou zem a v tašce hledala papírové kapesníky, kterými by alespoň trošku zastavila krvácení a předešla infekci.

Rozhlédla se kolem sebe a začala se smát. *Infekce? Kde by se tady vzala.* Pak prudce ztichla a do očí se jí nahrnuly slzy.

Byla na sebe naštvaná, že šla sem; že sem šla vůbec; že poslechla Náměsíčníka a zamířila do toho knihkupectví; že se jí nechala zmanipulovat a šla po stopách, co jí napsal do knihy, kterou sepsalo několik zmatených bláznů. To ji nakonec dovedlo sem. Bože. Nemohla se vrátit, protože sesuv zavalil cestu zpět. No... beztak tam v katakombách proudil jedovatý plyn od RedGenu.

„RedGen... bastardi. Ani si nehlídají, kdo jim tady běhá,“ procedila šeptem mezi zuby. Postavila se a snažila si z oblečení sklepat prach a hlínu. Pak se otočila a zamířila do druhé chodby, která ji prvně vlastně vůbec nelákala. Mobil si zase razil cestu temnotou a ukazoval jí cestu dál.

Marek, 29. 9. 2014, Václavské náměstí

Najít LawHouse Green&Stoklasa nebyl až takový problém. Firma už měla svou tradici na stejné adrese po několik let. Jediné, co měnila, bylo patro, v němž existovala. Začínala v prvním patře a každý

další rok se posunula o patro výš. V tuhle chvíli měla pod palcem poslední dvě patra. To poslední byla terasa s několika stromy v květináčích a útulným místem, které lákalo pro vyjednávání delikátnějších věcí. Samotná firma se specializovala na rozvodové právo, potažmo dětské právo. Dokázala zařídit nemožné. Ostatně to měly i nad prosklenými dveřmi do jejich uvítací kanceláře – **We Do Miracles!**

Markovi to hned došlo. Jen firma, která dokáže zázraky, by byla schopna dostat dvě dívky z Prahy do Slunečního Domu kdesi na venkově, který vede Asiat, co sotva mluví česky.

„Dobrý den,“ řekla usměvavá rusovláska v recepci. „S čím Vám naše firma může pomoci? Nic pro nás není nemožné. Dokážeme zázraky.“ Při poslední větě se zase usmála a ukázala zářivě bílé zuby.

„Tomu se dá snadno věřit, když první, co člověk spatří, je taková kráska jako Vy,“ polichotil Marek dívce a ta se začervenala. „Děkuji,“ špitla, ale pak se narovnal a zase se usmála. „Trápí Vás snad problém s Vaší ženou?“

„Nejsem ženatý,“ odpověděl Marek a usmál se.

„Vaše bejvalka vám nechce půjčovat synka, kterého byste rád zapsal do fotbalové školy?“

„Nemám syna a fotbal mě nebere. Jsem fotograf.“

Dívka ztuhla, ale pak to přešla bez mrknutí oka. „Gay? Chcete zařídit svatbu v Kalifornii?“

„Ne. Nejsem Gay,“ odpověděl Marek a teď se červenal on.

„Jsem ztracená,“ řekla v rozpacích a ve tváři decentně zrudla. „Co tedy potřebujete od naší firmičky?“

„No. Od společnosti, co dokáže zařídit svatbu dvou mužů ve slunné Kalifornii, bych nikdy nečekal, že o sobě bude mluvit jako o „firmičce“.“

Dívka se nadechla. Marek byl záludný tvor. „Jsme skoro rodinná firma. Každý náš člen je jako náš bratr, jako naše sestra, teta nebo strýc. Děti našich zaměstnanců jsou skoro jako naše děti. Když někdo trpí, trpíme s ním a pomůžeme mu, i kdyby to mělo stát jmění. Protože „**We Do Miracles!**“

„To jsem rád, že jste to řekla. Snažím se najít informace o jedné ženě, která tu pracuje. Nebo by měla pracovat.“

„Bohužel. Pokud tu nejste kvůli nějakým právnickým otázkám, nemůžu Vám pomoci.“

„Já myslel, že „děláte zázraky“?“

„Zázraky v právnickém universu. Nejsme ani informátoři Yellow Papers, netoužíme, aby se naši klienti propíraly v bulvárech a radikálně útočily, pokud se tak stane.“

„Tak jinak. Řekněme, že osoba, co tu má pracovat, by mohla být velmi blízce a úzce spojená s dívkou, která byla nejlepší kamarádkou mé přítelkyně.“

Jak dívka zaslechla slovo přítelkyně, trochu zbledla. „To pořád neznamená...“

„Jde o Mariku Svatošovou. Nějaký čas měla trávit v...“ Zastavil ji Marek a sám jí hodil nápovědu.

„Zastavte. Marika Svatošová? Ta houslistka z Galerie Nebesa?“

„Přesně ta. Žila ve...“

„Slunečním Domě. Víím. Četla jsem její složku.“

„Takže tu má složku?“

Teplota se v tu chvíli v místnosti naprosto otočila. Co dokázalo mezi těmi dvěma okolí nažhavit na bod varu, se vytratilo tak rychle, jako švihnutí bičem. Kdyby vše živé v místnosti mělo odrážet chlad mezi Magdou a Markem, tak už by to pravděpodobně zmrzlo na kost. I když její oči po chvíliče vyzářovaly zcela jiné emoce.

„Prosím. Neptejte se. Nemohu Vám říci...“

„Takže víte, kdo je Kasandra Štědrá,“ vystartoval po rusovlasé dívce Marek tak, až se na židli zachvěla.

Dívka polkla a pak ztuhla. Za ní se otevřely dveře a do uvítací haly vstoupil vyšší muž. Jehož ramena byla přes celé dveře. Objem ještě zdůrazňoval jeho na míru šitý oblek. Měl černé vlasy ulíznuté na jednu stranu a kreativně upravenou bradku.

„Děje se něco, Magdo,“ řekl hlubokým hlasem a hodil po Markovi vražedný pohled.

„Ne, nic se neděje pane Stoklaso. Jen tady pán chtěl pomoci s pozůstalostí,“ sykla Magda a přitom začala něco ťukat do počítače.

„To my tady neděláme,“ sykl krátce Stoklasa.

„To jsem mu také řekla.“

„Tak, co tady ještě dělá,“ zahučel obr a dál se nepříjemně mračil.

„Snažím se mu rychle najít nějakého právníka, který by mu pomohl. Přišel do Prahy až z jihu a nechci, aby měl na Prahu špatné vzpomínky.“

„Moc se staráte, Magdo. Až příliš moc.“

„Bude to pár minut.“

„Fajn. Pár minut. Pak přijďte do mé kanceláře. Potřebuji, abyste mi s něčím pomohla.“ Na to se otočil a zmizel v chodbě, co vedla do pracovní části společnosti.

„Ten je ale milý,“ špitl Marek, když dveře za kolosem cvakly.

„Musíte jít. Jděte.“

„Takže Magda?“

„Jo. Magda. Jako Magdaléna. Jako Marie Magdaléna. Ta biblická děvka.“

„To je jeden výklad.“

„Podle šéfa jediný.“

„Neříkejte, že s ním....“ Nemusel dál pokračovat. Bylo mu to jasné. Přesně věděl, s čím mu má Magda pomoci. Trochu zezelenal a pak naprázdno polkl.

„Jsi milý, fakt moc,“ zašeptala a natáhla se přes pult. Políbila ho na rty tak, jak ho May nikdy zatím nepolíbila. Pak mu do ruky vrazila složený papír. „Ale teď už zmiz.“

„Jsem Marek,“ špitl, když se oddálil.

„Ráda jsem tě poznala,“ řekla potichu. „takže nezapomeňte, Karlovo náměstí, Václav Král. Ten je na to odborník,“ řekla nahlas. „A teď už táhni,“ špitla a on viděl zase ty její krásně bílé zuby. V kontrastu s rudými vlasy. Úchvatná kombinace.

Když vylezl ven, zastavil se. Právě políbil jinou dívku. A vůbec se necítil špatně. Co špatně. On ji skoro i balil, aby dostal to, co chtěl. Ale nedostal to. V ruce stále svíral papírek, který mu dala Magda. V líných paprscích podzimního slunce papírek rozbalil.

Musíš pryč. Hned! Nehledej Mariku Svatošovou. Je přeci mrtvá. A Kasandra Štědrá umřela několik dní před Marikou! Prosím, přestaň po ní pátrat, pokud chceš žít!

PS: Máš krásné oči!

Zůstal stát jako zpražený. Kasandra Štědrá byla mrtvá ještě dřív než Marika.

A co teď?

Eva, 29. 9. 2014

Od chvíle, co opustila místo, kde byly dveře, kde se málem zabila, už uplynulo mnoho času. Mobilní telefon ukazoval 25% zbylé energie.

„Ještě chvíli vydrží,“ oddychla si.

Prošla kolem několika slepých odboček. Zkusila jednu volnou a došla až k místu, kde byla taková zima, že tu snad musel být někde ukrytý ledovec. Dál tou cestou nepokračovala a vrátila se do hlavní chodby. Další odbočka byla zprava. První odbočka, která vede doprava. Nedokázala pochopit, proč jsou všechny odbočky nasměrovány nalevo. Uhnula tak z hlavního směru. Zkontrolovala baterii – 22%. Chodba, kterou šla, byla jiná. Vedla do kopce. To byla první změna; vlastně už druhá změna, když se počítá směr. A pak narazila na schody. *Schody? Tady? Bože!* Temnota tady mizela díky vysokému stropu a hlavně díky zářivě kovovému zábradlí, které se linulo metr a půl nad schodištěm. *Stejný kov,*

kteřý někdo použil na kování a kliku u těch dveří, napadlo Evu, když se na kov podívala. Opatrně se ho dotkla a čekala, že bude chladné a nepříjemně studené. Nebylo. Cítila teplo svírající ve své ruce. Jako příjemný zážitek, který Vám připomene krásné zážitky – dokonalou dovolenou, vydařené rande, úspěšnou schůzku. Nic radikálního. Nic útočného a provokativního.

Odtáhla se a zvedla hlavu. Schody byly dlouhé a na jejich konci cosi bylo. Nedokázala tam dohlédnout, ale byla si jistá, že tam něco je. Obrysy něčeho, co mohla být i lidská bytost. Bylo to skrčené a vysoko, ale bylo tam. Možná to spalo, možná, že jí to pozorovalo, možná, že to čekalo na správnou chvíli, jak zaútočit. Vzpomněla si na ruce, co ji trhaly na kousky, když utíkala před tou mlhou.

V záchvěvu děsu sebou trhla. Přepadla ji myšlenka strachu, který dokázal nahlodat vše, co doteď cítila.

Je to past, napadlo Evu a stáhla se. Nechala schodiště i bytost na pokoji a doufala, že si jí to něco nevšimlo. Vrátila se zpět na bezpečnou půdu hlavní chodby a pokračovala dál.

Pod nohama už zem skoro necítila. Připadala si, že už tu musela strávit několik dnů, i když to v podstatě není možné. Cesta byla stejná. Už tu nebyla žádná křižovatka. Občas se zúžila, občas šla Eva do kopce a zase naopak. Mobilní telefon zapípal a pak nastala naprostá tma. Aplikace Bateria vybila mobilu baterii. Paradox. Eva zapoměla hlídat stav energie.

Zastavila se a povzdechla si. Chodbou se pak ozvalo zvonné „Do Prdele!“

Musela chvíli počkat, než si oči zase přivykly tmě a po čase se opatrně dala zase do chůze. Byla ale už pomalá a velmi opatrná.

A nakonec spatřila před sebou pohyb. Někdo šel naproti ní a za ním byla záře.

„Jsem mrtvá,“ špitla. „Jsem teď do čista mrtvá!“ To byla její jediná myšlenka.

A pak ho spatřila a její srdce se rozbušilo.

Marek, 29. 9. 2014

Seděl na dřevě pod stromem v dolní části Václavského náměstí. Musel jít od místa, kde sídlila firma Green&Stoklasa, dál. Co kdyby vyšel ven Stoklasa? To by mohl být průšvih. Marek by se neudržel a snažil by se mu vyčinit za jeho chování k Magdě. Jenže s jeho obrovitostí by Marek neuspěl a skončil by na jednotce intenzivní péče.

Magda. Zasníl se. Její rusé vlasy. Dlouhé a rovné skoro přesně podle pravítka. Elegantně kopírující linii jejího obličeje. „Do háje,“ sykl. Musel Magdu nějak vyhnat ze své mysli. Znovu si přečetl vzkaz, co mu tajně napsala, zatímco mluvila se svým úchylným šéfem.

Byla mrtvá. Celé pátrání bylo úplně k ničemu.

Vstal. Potřeboval se projít. Potřeboval myšlenky zamířit jiným směrem. Celá tahle cesta vedla do naprostého failu. Nic se nedozvěděl. To, že byla Kasandra mrtvá, mu nijak nepomohlo. Čekal nějakou odpověď. Nepřišla. Připadal si k ničemu. Nechal May ve Slunečním domě a sprostě utekl. Teď nemá na nic odpověď. Nemůže se obhájit. Může to jen zhoršit. Políbila ho dívka.

Bože! Zase!

Zamířil kolem NewYorkeru směrem k náměstí Republiky. Cestou vytáhl mobil a chtěl zavolat May. Zjistil, že se při chůzi nesoustředí a zastavil se.

Hlasová schránka.

„Miláčku, omlouvám se, že jsem tak narychlo odjel. Myslel jsem, že jsem našel stopu, ale jak se zdá, vše bylo jen planý poplach. Miluju tě. Jestli to půjde, přijed' brzy.“ V tom se koukl před sebe a ztuhl.

Mobil se schoval v kapse jeho kalhot a on se díval na ohořelou budovu Galerie Nebesa. Před vchodem do zbytků z Galerie právě stála energická dívka; ne dívka spíše žena, která se snažila dostat

dovnitř. Problémem byl policista, co vchod hlídal, ale jak mohl Marek z té vzdálenosti vidět, dívka měla jazyk ostrý jako břitva a nakonec oba zmizely v útrokách domu hořící hrůzy.

Netušil proč, ale chtěl jít za nimi. Chtěl je varovat. Chtěl jim říci, že v tom místě sídlí zlo, že tam není bezpečno, že jejich život je v ohrožení. Jenže bylo pozdě. Oba zmizeli uvnitř tak rychle, že nemohl nic udělat. A on sám už se dovnitř nechtěl znova vplížit.

Na to byl v tuhle chvíli až příliš velký srab.

Díval se na vchod do Nebes a všiml si poničeného plakátu vedle. Napůl visel z polorozbité reklamní výlohy. Marika teď na něj zírala jen skrz jedno její tmavě hnědé oko.

Potřeboval poradit a ona byla nejbliž. Zaměřil se na ni a během několika vteřin vklouzl do jejího života.

Už toho viděl hodně. Viděl, jak Marika zemřela. Viděl poslední vteřiny jejího života. Viděl temnotu, co se šířila skrze právě Galerii Nebesa.

„Potřebuji poradit. Prosím,“ zašeptal.

Viděl Galerii Nebesa a dívku, které prošla kolem. Galerie hořela, ale dívka šla dál, aniž by se jí oheň nějak dotkl, nějak jí ublížil. Zamířila dál a šla po ulici Na Příkopě, přes Václavské náměstí, směrem ke Staroměstskému náměstí a pak přes Karlovu ulici až ke Karlovu mostu, kde se zastavila. Tam se otočila a zírala před sebe. Temnota se jí snažila obklopit. Pohltit. A pak se před Markem objevila Marika a omládl. Stála na prahu Slunečního Domu a čekala na svůj osud. Jako malé děvče se setkala s May a Evou. Dalo je dohromady a pak dospělo a nakonec umřelo v ohni.

Trhnul sebou. Než zaostřil, chvíli mu to trvalo.

„Takže tobě se po ní stýská,“ sykla dívka a on stále neviděl do jejího obličej. Byla to May. Její asijské rysy ale prostoupilo něco jiného. Něco Markovi známého, ale i tak cizího a vzdáleného. Zapátral v paměti.

„Mariko,“ vypustil tiše ze svých úst.

„Bože. Konečně jsi mě poznal,“ řekla chvějícím se hlasem a pak se posadila pod strom a ukázala rukou bedle sebe. Marek se záhy jako poslušný pes posadil vedle ní.

„O co tady vlastně jde,“ zeptal se na rovinu.

„O rovnováhu světla a tmy. O nastolení řádu rovnováhy mezi dobrem a zlem.“

„Mluvíš jako hádanka, která nejde vyluštit,“ odpověděl Marek a díval se před sebe.

„Byla jsem ještě malá, když se u nás doma objevila Kasandra. Nějak se mi vryla svou lísavostí pod kůži. Nechtěla jsem odejít od mámy, ale ta to vzdala. Asi jako mrknutím okem podepsala papír, že za mě má zodpovědnost právnička se sladkým úsměvem. A pak jsem skončila ve Slunečním domě, kde jsem se potkala s Evou a May. A tehdy za mnou přišla podruhé a pověděla mi své tajemství, které jsem v sobě držela až do smrti.“

„Co s tím máme společného?“

„Jsi netrpělivý. Musíš tomu dát čas. Odpovědi najdeš, až ji najdeš.“

„Koho mám hledat?“

„Bože. Evu! Musíš najít Evu. To ona má u sebe to, co ti otevře oči.“

„Jak ji mám najít?“

„Máš schopnost. Tak ji...“ V tom ztuhla a přestala se dívat před sebe. „Jak jsem se sem...dostala?“

„May, jsi to zase ty?“

Otočila se k němu a na pár vteřin mu hleděla do očí. A pak na jeho tváři přistála v rychlosti její ruka, až mu část obličej během několika vteřin zrudla.

„TY .... NA .... MĚ .... NEMLUV,“ řekla a tvářila se naštvaně.

Nadechl se, aby něco řekl, ale v ten okamžik neměl nic na mysli, co by nějak pomohlo. Místo toho se postavil a začal se rozhlížet.

„Řekla, že máš využít schopnosti, které jsi získal. To mluvila o těch tvých fotkách?“

„Jo. Asi,“ sykl a třel si tvář, která pálila jako chilli paprička.

„Tak co uděláme teď,“ zeptala se tiše.

„Uděláme?“

„Už jsem se uklidnila. Ta facka byl můj způsob, jak se vypořádat s nahromaděným vztekem. Teď se můžeme posunout dál.“

Rozhlédl se kolem. „tak jdem na to. Než jsi přišla, než ona přišla...než jste obě přišly, víš, co myslím.“ Kývla. „Tak jsem viděl dívku s blond vlasy. Prošla kolem hořící galerie a šla ke Karlovu Mostu.“

„Tak jdeme ke Karlovu mostu.“

Turisté se jako přílivová vlna přesouvaly přes jednu z nejoblíbenějších památek v Praze. Bránili těm, co chtěli jít opačně. Marek zůstal stát před přechodem pro chodce a díval se přes dav dál, na most, Petřínskou Rozhlednu a Pražský Hrad.

„Potřebuji nějaký pevný bod, který mi v tom pomůže se zorientovat.“

„Bude stačit fotka v mobilu,“ zeptala se May

„Patrně by mohla,“ odpověděl nejistě Marek.

Vytáhla mobil a namířila na Karlův most. Jeden klik a pak mobil podala Markovi.

„Dobře,“ zašeptal a rozhlédl se.

„Co hledáš,“ zeptala se překvapeně May.

„Místo, kde se posadím. Pokud půjdu do fotky moc hluboko, mohl bych zkolabovat a pak by se to špatně vysvětlovalo.“

„Tak to dává smysl,“ řekla krátce May a začala se rozhlížet.

Jediné, co viděli, kromě davu lidí proudícího sem a tam, byla socha Karla IV., kde teď kromě dvojice turistů z Japonska, nikdo nebyl.

„Co támhle,“ sykla May na Marka a ukázala na sochu.

„To by šlo,“ odpověděl Marek

Přešli na druhou stranu a skrze vlnící se masu lidí se procpali až k soše Karla IV. Vzhlížela na ně z majestátné dálky. To bylo to místo, kde se mohl usadit u samotné paty sousoší a zadívat se na fotografii.

Záře zaplnila vše kolem. Lidé zmizely. Pak na vše padla naprostá tma a rozzářily se pouliční lampy. Na nebi hvězdy se začínaly množit jako houby po dešti a pak přišla mlha. Marek cítil hnilobu, která se s mlhou nesla ruku v ruce a v ní cosi, co mělo jasný cíl. Dívku, co na mostě stála a přemítala nad něčím. Otočila se k němu, nebo v tu chvíli k mlze, a na pár vteřin byla jako přimrzlá. Kolem ní se něco rozzářilo a pak to zmizelo. To dalo dívce impuls, aby se i ona dala do pohybu.

V tu chvíli do něj někdo drcnul.

„Co se...,“ vyjekl Marek a rozhlížel se.

„Promiň, ale cítím, že se něco děje.“

„Co?“

„Jsi na správné cestě, ale musíš si pospíšet. Je v ohrožení života,“ sykla May.

„May? Mariko. Jsem zmatený.“

„To já také. Cítím úzkost. Něco tady je. Něco tady bylo, když tu byla Eva naposledy, a stále cítím, že to tu něco nechalo.“

„Co?“

„Nevím, ale Eva to viděla v té mlze. Musíme jít.“

Zamířili na Karlův most. V jednu chvíli se Marek otočil. Uličkou ke Staroměstskému náměstí se začínala plížit jako obří plaz mlha. Lidé v ní mizely, jako kdyby jí nevnímaly.

„Co to je,“ sykl Marek.

„To je dotyk Temnoty,“ sykla Marika.

„Cože?“

„Temnota vyšle do oslabeného města něco, co se dostane všude. Ovlivní to slabší jedince, co začnou páchat zlé věci. Živí se na zlu, které vykonají.“

„Vždyť je to mlha.“

„Jako mlha to vidíš ty. Ostatní to ani nemají možnost spatřit. Pokud teda nejsou obdařeni ...to by bylo na dlouho. Musíme pryč, než se k nám dostane.“

„Co se stane pak?“

„Stáhne tě do temnoty. Roztrhá tě na kusy. Převezme tvou podobu. Ukradne ti duši!“

„Chápu! Něco jako Vymítač ďábla v Praze“ sykl Marek a dal se zase do rychlé chůze. Odpověděl tak rychle, že si ani nebyl jistý, zda tomu opravdu rozumí.

„Tak nějak,“ odpověděla Marika.

Než se dostali ke svému cíli, museli se dostat přes několik živých barikád v podobě turistů, kteří jim bránili v průchodu. Přešli přes Malostranské náměstí a dali se podél Pražského hradu Úvozem až na okraj Petřínských zahrad. Tam se konečně oba zastavili.

May byla v pohodě. V sobě teď měla dvě duše, které poháněly jedno tělo. Jít rychlou chůzí do kopce ji v tuhle chvíli vůbec neunavilo. Na druhou stranu Marek byl skoro na pokraji vyčerpání. Představa, že by měl teď někam utíkat, nepřicházela v úvahu. Hluboce oddychoval a snažil se udržet své tělo ve vertikální pozici. I tak si byl vědom jediné věci: Mlha, dotyk Temnoty, byla v tuhle chvíli tak daleko, že ji ani jeden z nich nemohl vidět.

„Kudy teď,“ zeptal se Marek a rozhlížel se. Přitom stále divoce oddychoval.

„Ty na to musíš přijít. Musíš se na ni napojit.“

„Nikdy jsem ji neviděl. Jak se na ni mám napojit?“

Musíš najít způsob, jak se na ni napojit. Díky Nádobě mrtvých cítím její přítomnost.“

„Jako tady?“

„Někde velmi blízko.“

„Tím mi moc nepomůžeš,“ sykl Marek a na čele se mu objevilo několik mračících se vln.

„Teď už to budeš muset zvládnout sám,“ sykla Marika a Markovi bylo jasné, že brzy bude pryč. Než jí dokázal odpovědět, rysy obličeje jeho přítelkyně se změnilly a Marika byla pryč.

„To tě dovedla až sem?“

„Jo...dál už si musím poradit sám.“

„Ti je prima. Co teď? Jako ne, že bych se v tom v tuhle chvíli nějak vyznala.“ Zívнула únavou a trošku zamlaskala. Ústa se jí lepila k sobě a v krku měla sucho jako na Sahaře. „Mám díky ní šílenou žízeň.“ Tady nahoře je kavárna. Chceš něco koupit?“

„Já ani nevím,“ špitl nervózně Marek a rozhlížel se po údolí, jako kdyby tam snad měl najít svatý Grál nebo mu tím pozorováním mělo do hlavy naskákat několik nápadů, co dál.

„Fajn. Až budeš něco vědět, víš, kde mě najdeš,“ odpověděla May a tušila, že v tuhle chvíli mluví sama k sobě.

Slunce v tuhle chvíli začínalo svou pouť zpět k zemi. Stíny se měnily a postupně prodlužovaly. Údolí se začínalo decentně nořit do šera. Kolem sochy, kterou se teď na chvíli Marek stal, proudili turisté všemožné národnosti. V ruce fotoaparáty, mobily a další věci důležité pro focení jak krajinek tak sebe sama. Hemžily se kolem něj jako krysy utíkající před velkou vodou. Na rozdíl od krys turistům v tuhle

chvíli nehrozilo utonutí ale spíše vysušení jejich peněženek a úst. Míjely ho bez většího zájmu a mizely za zídou, za níž vedla ulice skoro až k Pražskému Hradu. Ta samá, po níž sem přišel Marek s May.

„Kde jsi,“ sykl si pod imaginární vous a v ruce dřímá mobilní telefon. Jeho ruce se začínaly potit a on si každou chvíli přendal mobil do druhé ruky a tu volnou utřel do kalhot.

Nakonec ho zapnul a otevřel vyhledávání. „Když už nic jiného, tak to alespoň zkusím takhle. Musí se mi přeci povést za dnešek alespoň jedna věc. Vzpomněl si na návštěvu té právnické firmy, která se tvářila na oko jako svatost nejvyšší a uvnitř to musela být jen hromada shnilých jablek. Tedy až na Magdu, která mu vlastně i pomohla. A skoro i zachránila jeho vlastní krk.

Vyhledávání jména **Eva Kárná, Enter.**

Systém začal chroustat data a postupně Markův mobil zahltil odkazy na mnoho profilů na sociálních sítích.

To chce upravit, pomyslel si. **Eva Kárná, od 26.9.2014 do 29.9.2014**, rozšíření: Ne sociální síť... smazat předchozí dvě slova.... **Ne profily na sociálních sítích.**

Nelze vyhledat zadané slovo v rozšířeném hledání.

Sakra. Prdím na to. **Eva Kárná, nejnovější události** od data **26.9.2014**

Vyhledávání... Pod klíčovými slovy bylo nalezeno 40 nových příspěvků.

Fajn. Upravit datum: od **27.9.2014.**

Vyhledávání ... Pod klíčovými slovy bylo nalezeno 24 nových příspěvků.

To je lepší. Upravit datum na **28.9.2014**

Celkový počet nalezených spojení k datu 28.9.2014 15.

Otevřel seznam a začal číst nadpisy – Eva Kárná úspěšně porodila dvojčata a léčbu úspěšně zvládá... *To nebude ona.* E. Kárná vyhrála první místo v olympiádě pro základní škol... *Tak to taky ne.* Další: Bylo vyhlášeno pátrání po Evě Kárné, studentce z Prahy, která byla naposledy viděna dne 2.... Ha. Otevřít zprávu.

Bylo vyhlášeno pátrání po Evě Kárné, studentce z Prahy, která navštěvuje Gymnázium Svatého Medarda na Praze 6. Byla naposledy viděna kamerovým systémem v katedrále Sv. Jiří na Pražském Hradu dne 27. 9. 2014. Její zmizení ohlásil její přítel, z důvodu jistých souvislostí nebudeme uvádět jeho jméno. Eva Kárná má dlouhé blond vlasy. Je vysoká 178 centimetrů a má štíhlou postavu. Toho dne měla sebou krátký kabát tmavé barvy a větší kabelku méně obvyklé značky. V tuto chvíli nemáme žádné bližší informace o jejích aktuálním pobytu. Její matka a nevlastní otec jsou v tuto chvíli mimo zemi a ani oni nemají o dceři žádné informace. V případě informací, použijte naši kontaktní infolinku nebo facebookovou stránku. Děkujeme.

Pak následoval slet čísel, emailů a odkazů na facebook či twitter a několik fotografií.

Marek si stáhnul fotografie do mobilu a pak se rozhlédl. Potřeboval u toho sedět. Kdyby ho fotografie vtáhla moc do děje, mohl by sebou i seknout a skončit na zemi. Nejbližší lavička byla odsud sotva 50 metrů. Na jejím vzdálenějším kraji seděla postarší žena a zamyšleně se dívala do křížovky, co měla před sebou. Propiskou tu a tam něco napsala a pak se zadívala zasněně před sebe. Zase pohled sklopila a zase napsala tu a tam něco.

Došel až k ní a sedl si na opačnou stranu. Žena jen přes okraj brýlí váhavě mrkla, a když zjistila, že to není žádný ubožák ulice, vrátila se zpět ke své vlastní zábavě.

Marek si fotografii otevřel a podíval se na ní. Katedrála byla opečovávaná firmou RedGen. Stejně jako čisticí práce i kamerový systém byl od ní. V posledních pár letech RedGen získal pod svá křídla mnoho budov. Jednou z nich byla i vyhořelá Galerie Nebesa a celé Staroměstské náměstí.

A nebylo tudíž divu, že i fotografie od RedGenu bude mít červený nádech. To, co Marek netušil, byl fakt, že jeho vize toho, co se stalo, bude stylem fotografie ovlivněna také.

Vstoupit do fotografie bylo v tuhle chvíli snadné. Nic Markovi nebránilo. Skoro jako kdyby ho fotka vítala ve svém rudém světě. A tak záhy šel přímo vedle Evy, která za chvíli bude lhát, že je

německá turistka, a pak následovně proklouzne do chráněné zóny, která se brzy zaplnila rudým oparem RedGenu. Všiml si i muže v pracovním oděvu RedGenu, který vyšel z katakomb jako poslední. Visačka Standa byla až moc viditelná, ale když Marek spatřil jeho oči skryté pod kšiltovkou, přišly mu velmi známé. Až moc známé. Jakoby na něj mrknul, když ohlašoval, že katakomby jsou prázdné.

Marek měl možnost skrze fotku jít dál a dostal se až k místu, kde se pod Evou propadla zem a on vklouzl s ní až do temných prostor. Viděl, jak získala knihu a jak si v ní četla a nakonec ji následoval do tunelů pod katakombami.

Dala se tunelem, co vedl dál rovně a pak se trošku zkosil a zamířil dolů, hlouběji do nitra země. A pak spadla. Zůstala viset v díře, která tu byla připravena skoro jako past na vetřelce. Zadíval se na dveře, které za obří dírou byly. A pak mu došlo, že má Eva na mále. Chtěl něco udělat, ale nevěděl, zda může. Byl přeci pořád ve vizi do minulosti, která už se stala. Spatřil kořen ležící na zemi a pokusil se ho dotknout. Bylo to zprvu podivné, ale nakonec ho sevřel v ruce a natáhl ho před sebe.

Eva jeho pomoci hned využila a záhy už Eva ležela na zemi a on kořen pustil, aby neupoutal pozornost. Ležela s nohama částečně v díře a on se snažil nebýt viděn.

Zadýchaně se přitlačil ke zdi a jeho oči se dívaly tu doprava a tu doleva. Zběsile těkaly sem a tam. Ruce se mu třásly a cítil, jak ho kořen poškrábal. Tak to bylo reálné a intenzivní, že mu málem unikl odchod Evy. Šla tou druhou chodbou.

Než se dal do kupy, už byla dávno vzdálená kdesi v nepatrné spleti chodeb. Pak se ozvalo její zvonné „Do Prdele“. Sledoval ji, ale cítil, že je něco jinak, že ho něco nutí se probudit. Během jediné vteřiny viděl sám sebe stát před dírou ve skále. Podle okolí to vypadalo jako Petřínské zahrady.

V tu chvíli to věděl.

Trhnul sebou, až málem spadl z lavičky. Žena byla stále zabrána do luštění křížovky a jeho hekání si vůbec nevšimla. Rychle vstal a mobil si dal do kapsy. Otočil se směrem ke kavárně, kde měla být May, ale neviděl ji.

Rozhodl se, že ji nechá být. Musel najít Evu. Ted'! Budu běžet, napadlo ho. A tak se dal do sprintu. Proběhl kolem ženy s křížovkami, až se decentně zvedly její chemicky upravené vlasy. Schody k Petřínu bral po dvou. Vyrušil přitom jeden pár, co se líbal u stromu, nebo v tomto případě skoro na stromě. Musel přeskóčit jednoho malého pejska, který nehodlal uhnout ani o píd'. Petřínská rozhledna se přiblížila a pak se vzdalovala. Proběhl dírou v hladové zdi a přes zahrady až do druhé části Petřínských zahrad. Cesta se dala z kopce a Marek zrychlil ještě o něco víc. Zahnul otevřenou bránou do přírodnější části a zastavil se. Jeho srdce bušilo jako nikdy v životě. Rozhlížel se. Trvalo mu to sotva pár vteřin a hned věděl, jak dál.

Dal se doleva cestou, která vedle do prostřední části parku. Chvíli kopírovala horní cestu, ale pak se od ní odklonila. Byla víc zkosená a kopírovala skály, které tu byly. Marek zpomalil a začínal se rozhlížet. *Tady někde to musí být*, zamyslel se a pak to spatřil. Díru mezi dvěma kusy obřích kamenů. Nenápadná škvíra, která ho přitahovala jako vosu med. Odsunul rostoucí porost před ní a díval se do tmy. Netušil, jestli se dovnitř vůbec vejde, ale musel se o to pokusit.

Zatáhl břicho, které neměl a otočil hlavu na stranu. Sunul se do šera a mizel tak před uvadající sluneční září. Jeho celé tělo požřela tma a porost zase instinktivně zakryl vchod, který se zase jako díra mezi skalami jevil.

Eva, 29. 9. 2014

Viděla tu postavu, co ji prvně tak vyděsila. Jak se k ní přibližovala, získávala postava lidské rozměry. V jeden okamžik se postava zastavila a něco vytáhla. Pak se kolem ní rozlila záře, co získala pravidelné tvary – úzký proud umělého světla.

Eva se zastavila taky.

„Kdo jsi,“ zařvala z plných plic, protože nevěděla, co je to zač. Mohl to být i polohluchý bezdomovec.

„A kdo jsi ty,“ ozvalo se z druhé strany. Hlas byl zjevně mužský. Spíše mladší než, že by patřil nějakému staršímu jedinci z tamních luhů a hájů. Rozhodně to nemohl být polohluchý bezdomovec.

„Ptala jsem se první,“ odpověděla Eva a začínala být nervózní. Přemýšlela, co tady asi dokáže. Čím by se mohla bránit. „Umím karate,“ zařvala. *Proč jsem sakra řekla, že umím karate. Naposledy jsem se o to pokusila před osmi lety a nedopadlo to dobře,* napadlo Evu, hned, jak to řekla.

„Na to nemám co říci,“ odpověděl hlas zahalený do záře.

„Tak odejdi,“ zařvala znovu a jeho odpověď jí přidala na odvaze.

„Nemohu,“ odpověděl.

Její odvaha zase klesla na nulu. „Mám zbraň,“ zařvala. *Mám jen mobil a knihu... a kabelku. Nic víc. Sakra.* Její mysl si s ní hrála.

„I tak jdu k tobě,“ řekl hlas. „Hledám tu někoho,“ dodal.

„Koho bys tady mohl hledat?“ *Ne, že se s ním začneš bavit.* „Tady nikdo není.“ *Ha. Ty si s ním povídáš!*

„Pak to musíš být ty, koho hledám,“ dodal hlas a začal se přibližovat.

To ji dostalo. Na to neměla co říct. A on se opravdu začal přibližovat. Vytáhla z kabelky knihu, kvůli níž je tady, a připravila se k útoku.

Marek, 29. 9. 2014

Šel směrem k dívce, co uměla karate, a měla zbraň. On měl v ruce mobil a jediné, co fakt ovládal, byla fotografie a věci s ní související. Kdyby měl stativ, mohl i on říci, že má zbraň, ale s tím nepočítal.

Nadechl se a pozvolna se k ní přibližoval. Byl si jistý, že je to ona. I když, kdo ví. Sevřel mobil v ruce. Připraven ho použít jako zbraň.

„Neublížím ti,“ zařval. „Omlouvám se, že řvu,“ dodal. *Jsi blbej, řveš, že jí neublížíš! Tím si jí fakt nakloníš na svou stranu.*

A pak se střetli. Byl to okamžik, kdy se všechno kolem zpomalí. Dívka s blond vlasy svírajíc v ruce knihu jako zbraň, a chlapec s kadeřavými vlasy s mobilem, co zářil na celý svět. Jak se střetli, dívka vypadla kniha z ruky a chlapec sevřel mobil tak pevně, že nebylo nic vidět.

I tak se viděli. I tak tu bylo v ten moment světla až až.

„Hledal jsem tě všude,“ zašeptal Marek.

„Mě...?“

„Posílá mě Marika.“ Jeho hlas se třásl nervozitou. Nebyl si ničím jistý. V chvíli si vzpomněl na May, která seděla v kavárně u švédské ambasády. Užívala si klid a ticho, protože se Marika konečně stáhla do svého ústraní kdesi v jejím vlastním vědomí.

„Marika?“ *Bože, sykla si pro sebe.*

„Bože... tohle je trapný.“ Pak se podíval na zem. Viděl ve slabé záři zakrytého mobilního telefonu knihu, co Eva upustila. „Tahle kniha má asi na vše otázku.“

„Cože?!?“ *O co se jako snaží?*

„Jakou máš schopnost?“ *Jdu asi moc rychle,* napadlo ho. Už ale nebyla cesta zpět.

„Schopnost?“ *O ničem nevím. Hraju blbou,* prolétlo Evě hlavou. Neznala ho. Nemohla mu říci vše.

Musím to říci první. „Já vidím skrze fotky a plakáty do minulosti a ty?“ *To byla ta nejhorší věta na světě? Jsme v trapném filmu, v němž jsem získal hlavní roli.*

„Učím se v blázinci na jeptišku?“ *Co jsem mu asi měla říct?*

Přesně, co jsem si myslel. Vypadám jako cvok. Jak z toho ven? Už vím! „Viděl jsem tě, jak si vytáhla tu knihu ze zdi,“ řekl tiše a čekal. Doufal, že to pochopí. Doufal, že se konečně svěří.

Ztuhla. Byla tam sama. Musela být sama. „Tím jsi mě dostal. Jak jsi to...“

„Říkal jsem ti. Mám schopnost...“

„Ale tady....,“ ukázala do temného tunelu.

„Kamery v chrámu.“

„Aha...“ Snažila se zaplnit volná místa ve své paměti. Pak se sehnula a sebrala knihu ze země. Obešla ho a viděla proud světla, který už nebyl umělý. Byl reálný. Byla to svoboda. Obešla ho a chtěla jít ven.

„Tak jaká je tvá schopnost? Marika a May by byly rády, kdyby jim jejich poslední člen Nádoby Mrtvých sdělil vše, co ví.“

Zastavila se. Jako kdyby do sebe některé věci konečně zapadly, ale Eva netušila proč. *Nádoba Mrtvých, na to jsem skoro zapoměla*, prolétlo jí hlavou. „Mám svého průvodce, který mi dá možnost vrátit se zpět v čase. Řekněme, že díky němu vidím do budoucnosti.“

Otočila se a chtěla jít dál. Jenže chlapec ji chytl za ruku a zastavil ji. „Jsem Marek.“

„Eva,“ špitla a jejich ruce se stále držely.

Cosí mezi nimi zajiskřilo. Něco víc. Něco hlubšího. Něco emotivnějšího a hlavně... něco starého... Hodně starého. Jako kdyby země pukla a veškerá energie skrytá uvnitř vystřelila do nebes. Cosí jiného se hnalo bludištěm tunelů až do míst, kam Eva nešla, po schodišti k tajemným dveřím. Ty pod náparem popraskal tak, že bylo možné vidět dovnitř. Slabá záře, pulsující mihotavý plamen a několik linií barvy za ním.

Odtrhli se od sebe. Kniha v jejích rukách nepatrně hřála a teplota kolem nich nepatrně vzrostla.

„Co teď,“ zeptala se Eva. V záři světla, které měla za sebou, jí nebylo vidět do obličeje, takže Marek nemohl poznat, zda se usmívá, či mračí. Její tón hlasu byl v tu chvíli nečitelný.

„Nemám tušení,“ řekl popravdě. „Čekal jsem, že se něco stane, ale ...“ Odmlčel se. Byl si jistý tím, že se něco stane, že se vše vyjasní jako při svítání Slunce.

Najednou Eva vyjekla a knihu upustila na zem.

„Co se stalo,“ zareagoval Marek a trochu se stáhnul.

„Ta kniha... Začala z ničeho nic pálit jako kus žhavého železa.“

Oba dva se podívali na zem, kam Eva knihu upustila.

Zářila jako oheň a vše kolem ní se podivně chvělo. Vrstva prachu kolem knihy samotné zavibrovala a vytvořila skoro pravidelný kruh, uvnitř kterého bylo vše naprosto hladké. Pak se kniha otevřela a chodbu zalilo světlo tak silné, že si oba dva zakryli oči, aby neoslepli.

Vše trvalo několik vteřin, než se celý tunel zase ponořil do tmy.

„Přišla jsem pozdě,“ sykl hlas přicházející od východu z labyrintu.

Ani Marek ani Eva neměli možnost osobu spatřit. Náhlý příchod tmy učinil oba dva na tu krátkou chvíli téměř slepé.

„Kdo to je,“ vykřikla Eva a snažila se poslepu najít knihu, co ležela přímo před ní.

Marek ten hlas poznal a po chvíli zaváhání vycítil změnu ve vzduchu. „To je Marika,“ špitl, jako kdyby to mělo být tajemství.

„Ta je mrtvá,“ řekla Eva nervózně.

„Díky nádobě mrtvých ne. Díky ní teď její duše existuje v těle May,“ řekl v tu chvíli s takovým klidem, až ho to samotného vyděsilo.

„To...“ Eva svá slova nedořekla. Pravda. Za posledních pár dnů se vše, v co věřila, otočilo o devadesát stupňů. Přesně řečeno – od nehody v galerii Nebesa se všechno změnilo.

„Tak už něco řekni,“ vyštěkl nervózně Marek.

„Má pravdu,“ řekla ztuhle Marika. „Nádoba Mrtvých fungovala perfektně. Přesně, jak jsem chtěla.“

„Mohla bys mi vysvětlit,“ začala Eva a přitom konečně našla deník. Opatrně se ho dotkla. Bála se, že bude pálit jako předtím. Nepálil. Spíše úplně obráceně. Chladil jako kus ledu.

„Vysvětlím ti to, ale ne teď,“ přerušila ji Marika. „Je tu něco důležitějšího, co ti... co vám oběma musím...“ Zarazila se. Pak se dala do volné chůze, až došla přímo k nim. V bledé záři slabého denního světla mohla Eva vidět jen pár rysů v obličeji, kolem kterého volně visely havraní vlasy tak rovné, až se to zdálo být nemožné.

„Raději vám to ukážu.“

Prošla kolem nich a rukou jim ukázala, že ji mohou následovat. Marek se za ní hned vydal nechávající Evu za sebou. Ta stála na místě jako socha. Nechtěla jít znovu do bludiště, které ji málem zahubilo.

Když ale prostor kolem ní naplnila samota, které si užívala posledních několik hodin, i když to mohlo být i víc, ihned svůj postoj k bludišti změnila a rychle je dohnala.

Marika šla přesně tam, kam se Evě nechtělo. Schodiště bylo delší, než se zdálo. Stopy po slunečních paprscích, které Eva předtím viděla, musely být jen lomy světla, které se sem dostávalo přes něco jiného, než jen skrze díru ve stropu, kdesi vysoko nad nimi. Než vystoupali až na vrchol, ke starých popraskaným dveřím, málem u toho Eva vypustila duši. Bylo to horší než rehabilitace těsně po jejím přestěhování z jipového lůžka.

Marika se zastavila před dveřmi a hned si všimla děr, které se v ní objevily.

„Říkali, že se to může stát,“ řekla polohlasem jen tak pro sebe a pak si uvědomila, že mluví nahlas. „Ti, se kterými jsem pracovala, mi řekli, že při propojení dojde k náhlému nárůstu energie, která způsobí trhliny, které propojují náš a ten *jejich* svět.“ Při slově jejich změnila intonaci hlasu a slovo tak působilo mysticky. Jako vytržené z jiné věty nebo či dokonce příběhu.

„O čem to mluvíš,“ zeptal se Marek.

Nervozita tady dole rostla sama od sebe. Jako kdyby tu byl nějaký spouštěč poletující ve vzduchu jako prachové částičky. Nebyl na tom sám. I na Evě bylo vidět, že jí tu není dobře.

„Neměli bychom vypadnout,“ zašeptala tak, aby to slyšel jen Marek. „Nelíbí se mi to tady.“

„Taky mám ten pocit,“ odsouhlasil jí její vcítění Marek.

„Nemůžeme odejít. Musíte vidět to, proč jste tu. Proč jsme tu byli i my.“

„Ty už jsi tu byla,“ řekl překvapeně i rozzlobeně zároveň a přemýšlel, proč se lopotil přes všechny ty kličky, které mu fotky daly, aby mu jeho přítelkyně pověděla to, že vlastně celou dobu ví, kam měl jít.

Odmělčela se. May v ní křičela něco o rovnosti, pravdě a o jiných pro lidstvo důležitých věcech, které ale Marice, co teď ovládala její mysl, bylo tohle všechno vlastně jedno.

„Byli jsme tu stejně, jako jste tu byli Vy. Vy všichni, co jste našimi nástupci. Ve svých snech jste toho místo vídali od momentu, kdy jste byli vybráni. Vaše paměť to ale nebyla sto si to plně zapamatovat, ale nebojte, to se změní. A ne. Nemohla jsem ti to říci. Tohle místo je jako bermudský trojúhelník. Za těmito dveřmi se nachází prostor, který není ohraničen časem ani místem. Mění se podle potřeby těch, kteří ho navštíví. Může být v ukrytý v tunelech pod Eiffelovkou v Paříži, může být ve spleti vedlejších chodeb pod Pátou Avenue v New Yorku a stejně tak může být ve sklepech domu, který vyhořel v Ostravě před padesáti lety. Může být všude a může být všech.“

„Už jsi tu byla,“ vyštěkl Marek podrážděně.

„Tady ne. My jsme tu možnost nedostali. Byli jsme, jak to říci, ve válce s těmi druhými. Než jsme stihli něco udělat, někteří z nás zemřeli. Museli jsme proto přejít do obrany.“ Mluvila klidným hlasem bez nějakých větších emocí.

Pak se otočila a dívala se na oba dva. Její oči netěkaly ani, ani nemrkaly. Byla jako vosková figurína.

„Proto jsem byla poslána do Slunečního domu. Tušili jsme, že náš konec bude velmi blízko. Museli jsme tomu zabránit. Museli jsme změnit určitá pravidla, abychom mohli dál chránit město.“

„Chránit město? Jako Prahu?“

„Ano. Prahu. To je náš úkol. Ochrana města před vpádem nežádoucích.“

„Na to je snad policie, armáda...prostě bezpečnostní složky státu,“ vyjela podrážděně Eva a na chvíli zrudla v obličeji.

„Ale Božínku, jako kdyby nám v tom mohla nějaká armáda pomoci,“ zasmála se Marika tak, že na chvíli ani nepřipomínala May v ní.

„Proč se směješ,“ zareagovala našťavaně Eva. „Co to do prdele přijde k smíchu?“

„Evo, to před čím chráníme, před čím jsme chránili Prahu, je něco, s čím si Armáda neporadí. Bohužel náš úkol už to není. Byla jsem poslední. Teď je to na vás.“

„Co je na nás?“ Eva se už nedokázala udržet a chtěla něco udělat.

„Evo, klid. Marika nám to určitě vysvětlí,“ snažil se jí uklidnit Marek, ale nedařilo se mu to. Znal jí teprve pár minut.

„Obnovit Praze její energii, bez níž nemůže existovat. Bez ní se propadne do pekla, do temnot, kde číhá ďábelská síla, co vše pohltí.“ Během těchto slov se otočila a vzala za zrezlou kliku. Dveře se zprvu nehuly. Panty byly tak ztuhlé, že se do dveří musela trochu opřít. Za hlasitého skřípání se dveře otevřely, i když to chvíli vypadalo, že se rozpadnou, jaký vydávaly zvuk.

„Na vás je zapálit svíčky...“ Vstoupila do tmavé místnosti bez oken. Vzduch uvnitř byl zatuchlý a voněl po spáleném mase a svíčkách. Pach byl tak čerstvý, že se zdálo, že tu cosi hořelo sotva před několika minutami. „tím opět otevřete spojení mezi Prahou a jejím paralelním já. Energie bude opět doplněna a město bude moci dál růst.“

V tom Eva ztuhla. To, co Marika říkala, jí něco připomnělo. Sevřela knihu, co našla o něco silněji. „Energie se naplní. Město bude zase pod ochranou něčeho mystického. Potřebovali najít oběti a našli je. Šest lidí bylo potřeba, aby obřad zafungoval a ono to vyšlo. Armády se stáhly a město začalo zase kvést,“ šeptala tiše.

„Co to povídáš,“ sykl zmateně Marek.

„To se píše v té knize, co jsme našla.“ Tvářil se nechápavě. „Na začátku je příběh o městě, které začalo upadat a tak vyslali skupinu lidí do místa pod studnou. Když se vrátili...“ V tom ztuhla. „Má tu někdo baterku nebo funkční telefon?“

Marek vytáhl z kapsy jeho mobil a podal jí ho. „Ještě mám asi polovinu baterie. Na co ho chceš?“

Vzala si ho a vešla dovnitř. Slyšela Markův hlas, jak se jí snaží zastavit, ale nemohla odolat. Aktivovala baterii a zamířila proud světla před sebe. „Vrátili se a měli sebou šest svíček. Pět černých a jedna zlatá.“ Proud světla ozářil několik svíček stojících pravidelně od sebe. „Když je zapálili, jejich životy jim byly odebrány. Za jejich cenu se městu dostalo plné ochrany.“

„Co je to? Pohádka,“ zeptal se s roztřeseným hlasem Marek a Evu následoval dovnitř.

„Myslím že, ne. Myslím, že je to z dávné historie. Z počátku zakládání měst. V každém případě ten příběh popisuje hrdinský skutek šesti obyčejných lidí, kteří se obětovali, aby mohli zachránit město, v němž žili. Použili k tomu tyhle svíčky.“ Ozářila každou z nich.

„A kde je pak ta zlatá,“ dodal Marek a viděl, jak Eva přejela kuzelem světla doprostřed. Místo bylo prázdné.

„Tady,“ řekla z ničeho nic Marika a držela svíčku v ruce. V kuželu světla zazářila jako Jasný plamen.

„Ty jsi ...kde jsi ji měla?“

„To je na dlouho. Teď ale nemáme moc času. Temnota, co se začíná plazit městem, vás brzo najde a bude vás chtít zničit, jako zničila nás. Musíte být rychlejší.“

„Tak je zapálíme a je to,“ řekla neuváženě zbrkle Marek.

„Musí vás být šest. Každý má na tomto místě své místo.“

„A my jsme dva,“ špitla zdrceně Eva.

„Máte všechny indicie, které potřebujete, abyste našli zbytek skupiny. A počítám, že jste se s nimi už v nějaké podobě setkali, aniž byste si to uvědomili.“

„Co tedy máme udělat?“

„Najít je. Spojit je a obnovit energii.“

„Jak dlouho nám to... vlastně, kolik času máme?“

„Při konci tohoto roku se změní proudění sil, které energii ovládají. Pokud do té doby nebude vše ve vašich rukou. Energii už nebude proudit tak, jak má. Přitáhne sem bytosti z jiných sfér jakékoli existence. Pokud se vám nepodaří nejpozději během této fáze obnovit energii Prahy, stane se něco zlého, něco apokalyptického.“

„To nezní moc pozitivně,“ sykla Eva.

Chvíli tam jen stáli a přemýšleli. Pak sebou všichni tři trhli.

„Co to bylo,“ vyjekla Eva a chytla se Marka, aby nespada.

„Tohle místo je propojeno se všemi aktivními vyvolenými. Někdo je v ohrožení.“

„Co teď,“ zakřičel Marek a trhl sebou, jak se zem pod ním znovu zachvěla.

„Musíme ven. Hned,“ vyjekla Marika a hnala se ke dveřím.

Seběhnout schody, zatímco se svět kolem hroutí, byl náročnější, než jak se to zdálo, když člověk sedí v křesle a sleduje katastrofický film v televizi. Eva se několikrát pořádně praštila do loktu a Marek na posledním schodu zakopnul a dopadl na tvrdou zem. Všude kolem nich vířil prach a nebylo vidět na metr od sebe. Sem tam někdo z nich spatřil pohyb kolem sebe, ale nikdo z nich nemohl rozeznat, kdo, nebo co to bylo.

Po schodech zahrnuli doprava a pak dál dlouhou temnou chodbou. Když pak konečně spatřili denní světlo, otřesy ustály. Světlo je vedlo ven, jako hořící pochodeň. Zrychlili a v momentu, kdy vyběhli ven, padla všude kolem nich tma.

„Co je zase tohle,“ lapavě vyjekla Eva a snažila se zhluboka dýchat.

„Uvnitř musí čas běžet rychleji než venku,“ řekla Marika a pak se opřela o skálu, z jejíž pukliny vyběhli ven.

„Jak to myslíš,“ sykla Eva a začínala získávat stabilitu.

„Zmizela jsi v sobotu a dnes je už pondělí. Byla jsi tam dole tři dny, zadýchaně ze sebe Marek dral jednotlivá slova a myslel, že u toho umře.“

„Děti...máme jiný problém,“ řekla Marika, když už posbírala všechny Mayin dech.

„Co,“ zeptala se Eva a narovнала se. V tu chvíli ztuhla.

Obě dvě se dívaly před sebe. Byly tak potichu, že byl slyšet jen Markův lapavý dech. Po chvíli se uklidnil a zvedl hlavu. „Proč je tu takové...“ I on ztuhl.

Údolí, co před sebou viděli skrze stromy petřínských zahrad, bylo zahaleno do mlhy, která připomínala mléko.

„Co je tohle,“ zašeptal Marek.

„Někdo se snaží skrýt něco, co bychom neměli vidět,“ zašeptala Marika.

„A to znamená co přesně,“ zeptala se Eva.

„Musíme rychle najít zbylé vyvolené. A to rychle. Někomu z nich hrozí smrt.“

**Už začínali tušit, co se děje, ale pořád ještě nebyli všichni propojeni. Museli jednat rychle, nebo jejich snaha o budoucí záchranu města skončí stejně rychle jako existence galerie Nebesa.
Konec 8. dílu.**